

Arrest

nr. 200 712 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 oktober 2017 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A(...)
voornaam: S(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

| artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 27, 39/2, 48/3, 48/4, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 33 van de Conventie van Genève alsook van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ("*le principe général de bonne administration*"), "*du contradictoire*" en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens werpt verzoeker op dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

“PREMIER MOYEN

Pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 7, 27, 39/2, 48/3, 48/4, 62, 74/14, 74/13 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, / de l'article 33 de la Convention de Genève les articles 3, 6, 8, 13 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, ainsi que du principe général de bonne administration, du contradictoire, de l'erreur manifeste d'appréciation et de la proportionnalité et du non refoulement.

Premier grief

La partie adverse entend justifier la reconduite à la frontière par l'article 7, 2e alinéa de la loi du 15.12.1980 ; Cette disposition stipule : « Sous réserve de l'application des dispositions du Titre III quater, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, reconduire l'étranger à la frontière. » L'art. 74/14 § 3 stipule : « § 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou;

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, ou;

5° il a été mis fin à son séjour sur le territoire en application de l'article 11, § 2, 4°, de l'article 13, § 2 bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, ou de l'article 18, § 2, ou;

6° le ressortissant d'un pays tiers a introduit plus de deux demandes d'asile, sauf s'il y a des éléments nouveaux dans sa demande.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. « ; Or la décision mentionne comme motif : Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten; Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wetlelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Les motifs de la reconduite à la frontière et de l'absence de délai pour le départ volontaire mentionnés dans la décision ne sont pas ceux limitativement prévus par les articles 7§2 et 74§3 de la loi du 15.12.1980 ; La décision viole, outre ces dispositions, l'article 62 visé au moyen ;

Second grief

L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; en l'espèce, la décision entreprise viole l'article 3, les obligations qui en découlent telle qu'ici décrites n'étant pas respectées ; En effet, l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p. ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218) . La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde Cour EDH 26 avril 2005, § 66). Pour apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78; Cour EDH 28 février 2008, Saadi / Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine}. En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Saïd/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Mùslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100).

En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 3 0 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; Cour EDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/ Turquie, § 73 ; Cour EDH 26 avril 2005, Muslim/ Turquie, § 68). Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen approfondi et individuel du cas de la partie requérante ; Que dans le cas d'espèce, un retour doit être considéré comme exposant la partie requérante à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, au vu de son statut de réfugié ; Que la décision entreprise viole l'article 78 TFUE, qui stipule : "L'Union développe une politique commune en matière d'asile, de protection subsidiaire et de protection temporaire visant à offrir un statut approprié à tout ressortissant d'un pays tiers nécessitant une protection internationale et à assurer le respect du principe de non-refoulement" Que selon le HCR : « Le besoin de protection internationale se pose là où la protection de l'État est absent, de facto ou de jure, avec comme conséquence que les droits humains fondamentaux sont gravement menacés.» Attendu que l'on rappellera le principe cité plus haut que la partie adverse doit motiver sa décision en tenant compte de l'ensemble des éléments à sa disposition au moment où elle statue ; Que des lors, la décision entreprise n'est pas valablement motivée au sens des articles 1, 2,62 visés au moyen ainsi qu'il a été développé au point 1 ; Que la partie adverse viole également les articles sept, alinéa 1 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980;

Troisième grief

la décision entreprise n'est pas conforme aux articles 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article huit de la Convention européenne des droits de l'homme ; L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose la partie adverse de tenir compte de la situation de santé du requérant et de sa situation familiale au moment où elle prend une décision qui lui est défavorable ; La décision entreprise ne respecte pas le prescrit de cette disposition à tout le moins la motivation de la partie adverse ne permet pas à votre conseil d'exercer son contrôle ; en effet : cette motivation est stéréotypée et se retrouve dans d'autres décisions, qui ne vise pas nécessairement la même situation. on ne peut pas déduire de cette motivation qu'elle prend en compte la situation familiale du requérant en Belgique il n'apparaît pas de la motivation, la décision querellée a pris en considération l'état de santé du requérant et notamment sa capacité à voyager ; La décision viole l'article 74/13 ;

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ; Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ; Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737). E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large 'pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée.' Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, i 1 doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991. Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842);

quatrième grief

La décision entreprise viole l'article huit de la Convention européenne des droits de l'homme ; Le requérant, n'ayant pas été entendu, n'a pas eu l'occasion de faire valoir sa situation familiale. En effet, il est père d'un enfant dont la mère est régulière en Belgique ; Le couple s'est séparé et Madame s'oppose à ce qu'il reconnaisse son enfant ; Le requérant n'a eu de cesse depuis plusieurs mois de tenter de renouer le dialogue avec sa compagne et d'obtenir au moins un droit aux relations personnelles avec son enfant ; De même que la décision entreprise viole l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 parce qu'elle ne tient pas compte de la situation familiale du requérant, elle viole

également et pour ces mêmes raisons l'article huit de la Convention européenne des droits de l'homme Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1 Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ; En effet, la partie adverse se réfère de manière très générale et stéréotypée à « la vie » « la vie privée » du requérant, de manière stéréotypée et en reprenant le contenu d'un arrêt de la cour européenne des droits de l'homme ; la décision n'appréhende pas correctement la vie familiale du requérant ; La motivation de la décision querellée ne tient compte d'aucun élément individuel et personnel de la situation du requérant, cette motivation stéréotypée pouvant être appliqué à n'importe quelle personne ne se trouvant pas nécessairement dans la même situation ; Des lors, il n'apparaît pas que la situation particulière du requérant a été prise en considération dans tous ses aspects ; La motivation ne peut donc pas être considérée comme valable au sens de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH ; Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. En effet, la Cour européenne des droits de l'homme a déjà eu l'occasion de préciser que la "nécessité" de l'ingérence dans le droit à la vie familiale et privée implique que cette ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché. Cela implique que cette ingérence doit être examinée, non sous le seul angle de l'immigration et du séjour, mais également par rapport à l'intérêt réciproque des intéressés à continuer leurs relations et qu'il y a lieu de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie familiale (cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays Bas, § 28-29) ; En l'occurrence, la partie adverse n'a pas examiné cette balance ou, si tel est au contraire le cas, il faut en conclure que la décision est totalement disproportionnée ; La partie adverse invoquait aucun élément de sécurité nationale ni d'ordre public qui justifierait qu'elle passe entre l'article huit de la Convention européenne des droits de l'homme ; L'atteinte est disproportionnée ; La partie adverse devait examiner et, le cas échéant, justifier la légitimité de l'atteinte à l'article huit, ce qui n'est pas du tout le cas : il n'y a strictement aucune justification avancée ; On peut dès lors affirmer que la décision entreprise-constitue de surcroît dans le chef du requérant un traitement inhumain et dégradant, contraire à l'article 3 CEDH en ce qu'elle le sépare définitivement de son enfant et rend à tout le moins beaucoup plus difficiles ses démarches pour faire valoir ses droits en tant que parent ;"

2.2. De bestreden beslissing vormt geen toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en al evenmin van de Conventie van Genève zodat de schending van voormelde bepalingen en van artikel 33 van de Conventie van Genève niet dienstig kan worden opgeworpen.

Voorts leest de Raad in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop artikel 6 van het EVRM en artikel 27 van de Vreemdelingenwet werden geschonden. Voorts duidt verzoeker niet welk beginsel van behoorlijk bestuur hij precies geschonden acht door de bestreden beslissing en wat hij precies bedoelt met het opgeworpen "du contradictoire". Het komt de Raad niet toe om in het raam van onderhavige procedure te gaan gissen wat verzoeker precies bedoelt. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

2.3. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker figureren er in de bestreden beslissing voor wat betreft het niet verlenen van een vrijwillige vertrestermijn motieven die niet voorzien zijn in de voormelde wetsbepaling.

Conform artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bedraagt de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten in principe dertig dagen. In artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet - waarnaar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet verwijst - worden de gevallen opgesomd waarbij de verwerende partij kan afwijken van deze vrijwillige uitvoeringstermijn van dertig dagen, waarbij de uitvoeringstermijn kan gaan van zeven tot nul dagen. Een van de gevallen waarin kan worden afgeweken conform artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet betreft het geval waarin er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing kan gelezen worden, “*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

**artikel 74/14§3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

(...)

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres”.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift maakt de bestreden beslissing dus wel degelijk toepassing van een hypothese voorzien in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, zodat geen schending blijkt van deze bepaling. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat er niet alleen een motief in rechte maar ook een motief in feite figureert in de bestreden beslissing voor wat betreft de reden waarom geen vrijwillige vertrektermijn wordt toegestaan. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker gewag maakt in zijn eerste middelonderdeel, blijkt evenmin.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.4. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker een theoretisch betoog over artikel 3 van het EVRM, waarbij hij herinnert aan rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een diepgaand en individueel onderzoek van verzoekers geval. Verder voert verzoeker aan dat de terugkeer naar zijn land van herkomst hem zal blootstellen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM “*au vu de son statut de réfugié*”, waarbij hij tevens de schending aanvoert van artikel 78 van het VWEU. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij zijn beslissing moet motiveren, rekening houdend met de gegevens waarover zij beschikt op het ogenblik van het treffen ervan. Verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden evenals artikel 7, eerste lid en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

In casu blijkt dat verzoeker eind 2012 een asielaanvraag heeft ingediend en dat deze uitgemond is een arrest van de Raad nr. 106 821 van 16 juli 2013 waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Verzoeker heeft dus in tegenstelling tot wat hij voorhoudt in zijn verzoekschrift, niet het vluchtelingenstatuut. In voormeld arrest kan voorts nog worden gelezen: “*Aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij ooit in Maiduguru heeft verbleven, kan niet worden aangenomen dat hij daar het slachtoffer werd van acties van Boko Haram. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b). Evenmin maakt hij door de verwijzing naar de acties en doelstellingen van Boko Haram aannemelijk dat er zich in Nigeria actueel een situatie voordoet die beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, §2,c) De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.*”

Verzoeker heeft sedertdien geen nieuwe asielaanvraag ingediend. Noch bij zijn interceptie door de politie te Leuven op 1 oktober 2017 noch bij zijn gehoor door de verwerende partij op 2 oktober 2017 heeft verzoeker kenbaar gemaakt dat hij vreest voor een onmenselijke of vernederende behandeling of straf bij zijn terugkeer in Nigeria. Tevens blijkt niet dat de situatie in Nigeria van die aard is dat ze beschreven wordt in rapporten van diverse organisaties waarvan de verwerende partij niet onwetend kan zijn, minstens toont verzoeker dit niet aan. De Raad ziet dan ook niet in welk diepgaand onderzoek

verzoeker verwacht van de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM en verzoeker verduidelijkt het ook niet in zijn verzoekschrift. Ter terechtzitting wordt verwezen naar de acties van Boko Haram, maar dergelijk simpel betoog kan de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2013 gedane beoordeling van verzoekers asielaanvraag waarin zijn vrees voor Boko Haram reeds aan bod kwam, en dat nadien bevestigd werd door de Raad bij hoger vermeld arrest, niet ongedaan maken of aannemelijk maken dat de verwerende partij er alsnog aandacht diende aan te besteden in de motivering van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of de formele motiveringsplicht in dit verband blijkt dan ook niet.

De Raad ziet ten slotte niet in hoe de bestreden beslissing artikel 78 van het VWEU schendt dat op algemene wijze stelt dat de Europese Unie een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming ontwikkelt. De bestreden beslissing heeft hiermee geen uitstaans. Voorts laat verzoeker in het tweede middelonderdeel na te duiden op welke wijze artikel 7, eerste lid en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden worden door de bestreden beslissing.

Het tweede middelonderdeel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.5. In een derde en vierde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker herinnert in het derde middelonderdeel aan de verplichting die is neergelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet voldoet omdat ze stereotiep van aard is en hieruit niet kan afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn familiaal leven in België en met zijn gezondheidstoestand en meer bepaald zijn geschiktheid om te reizen. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij niet gehoord is geweest en dus niet in de mogelijkheid is geweest om zijn familiale situatie uit de doeken te doen. Hij betoogt dat hij vader is van een kind dat voortgesproten is uit een relatie met een legaal in het Rijk verblijvende vreemdelinge. Verzoeker preciseert dat de verhouding met haar getroebleerd is en dat zij zich verzet tegen een erkenning van het kind door verzoeker. Naar eigen zeggen zet verzoeker zich onverdrot in om de verzuurde relatie met zijn vriendin te verbeteren en een persoonlijk omgangsrecht met het kind te kunnen bekomen. Vermits de bestreden beslissing hiermee geen rekening houdt en een belangenafweging dienaangaande ontbeert, acht verzoeker artikel 8 van het EVRM geschonden. Verzoeker voert voorts nog een theoretisch betoog inzake artikel 8 van het EVRM waarbij hij nog aanstipt dat de bestreden beslissing op een stereotiepe wijze naar verzoekers privéleven verwijst. Ten slotte acht hij ook nog artikel 3 van het EVRM geschonden doordat de bestreden beslissing hem op definitieve wijze scheidt van zijn kind en minstens zijn toenaderingspogingen met zijn kind bemoeilijkt.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om aan te tonen dat hij een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont echter op geen enkele concrete wijze aan dat hij een dergelijk gezinsleven leidt. Verzoeker voert zelf aan in het verzoekschrift dat de relatie met zijn vroegere vriendin getroebleerd is en dat hij toenaderingspogingen onderneemt met betrekking tot haar kind waarvan hij voorhoudt dat hij de vader ervan is. Voorts wordt zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota helemaal niets bijgebracht dat dit betoog ondersteunt zoals een bewijs van een biologische band of affectieve banden met een kind, zelfs geen minimale indicaties zoals namen van deze vroegere vriendin en haar kind, adres, ... Het administratief dossier bevat ook geen aanwijzingen van een gezinsleven met een kind. Integendeel blijkt uit supra dat verzoeker verklaard heeft dat hij sedert drie jaar geen band heeft met zijn kind. Derhalve kan geen schending worden weerhouden van artikel 8 van het EVRM en van de belangenafweging die er volgens verzoeker mee gepaard gaat. Vermits helemaal niets voorligt dat verzoekers betoog inzake zijn kind ondersteunt, kan evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden worden. Ten slotte, waar verzoeker nog aanstipt dat de bestreden beslissing op een stereotiepe wijze naar verzoekers privéleven verwijst, dient de Raad op te werpen dat hij niet inziet op welke passage van de bestreden beslissing verzoeker doelt. Verzoeker preciseert het niet en het komt niet aan de Raad toe om op dit punt te gaan gissen wat verzoeker precies bedoelt.

Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker bij zijn interceptie door de Leuvense politie op 1 oktober 2017 de kans gehad zijn persoonlijke situatie te duiden. In het administratief verslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, van 1 oktober 2017 kan het volgende gelezen worden: *“Zijn verklaringen interpreteren we als volgt: “ (...) Verdachte heeft een vriendin maar deze woont in Londen. Volgens verdachte zou hij een kindje hebben maar heeft sinds drie jaar geen band met het kind. Hij zou*

naar eigen zeggen op termijn trouwen met zijn vriendin die in Londen woont". Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij geen kans gekregen heeft om zijn persoonlijke situatie uit de doeken te doen alvorens de bestreden beslissing getroffen werd. Volledigheidshalve voegt de Raad er nog aan toe dat de bestreden beslissing bezwaarlijk een schending kan vormen van artikel 8 van het EVRM voor wat betreft zijn nieuwe relatie als zijn nieuwe vriendin waarmee hij wenst te trouwen zich in Londen bevindt, element dat hij heeft bevestigd tijdens zijn gehoor door de verwerende partij op 2 oktober 2017, zijnde de dag nadat de bestreden beslissing getroffen werd.

De Raad dient te besluiten dat verzoeker geen belang heeft bij de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met artikel 8 van het EVRM en de verwerende partij oplegt om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel onder meer rekening te houden met het gezins- en familieleven van een onderdaan van een derde land. Immers kan verzoeker slechts nadeel ondervinden van het feit dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn relatie met een vriendin en hun kind indien daadwerkelijk blijkt dat verzoeker met hen een gezinsleven leidt, wat zoals gezegd, nergens uit blijkt. Voorts betoogt verzoeker nergens en toont hij ook niet aan dat zijn gezondheidssituatie van die aard is dat een verwijdering niet kan plaatsgrijpen of dat de verwerende partij minstens daaromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Het derde en vierde middelonderdeel zijn niet gegrond.

Vermits geen schending voorligt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan geen schending weerhouden worden van artikel 13 van het EVRM.

Het enig middel kan derhalve niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC